

VAN AFVAL TOT MUSEUMSTUK deel 1

In een klein sleufje langs een parkeerplaats in Beverwijk werd onverwacht een leuke vondst gedaan. Hieronder ziet u de foto's van de kleine opgraving. Eerst werd, zoals gebruikelijk, de locatie uitgezet en opgemeten.

Op ongeveer 25 cm diepte werd de eerste vondst gedaan.

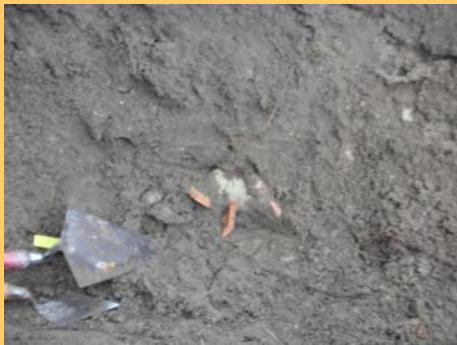
In de eerste instantie werd er gedacht aan een oude bloempot maar al snel werd duidelijk dat het toch wel iets interessanter was. Even later kwamen er meer scherven van dezelfde structuur tevoorschijn. Nu begon het leuk te worden.

Voorzichtig werden de scherven ontdaan van de omringende aarde om maar zoveel mogelijk te voorkomen dat er verse breuken zouden ontstaan. Uit ervaring weten we dat aardewerk dat lang in de grond heeft gezeten makkelijk breekt of zelfs verpulvert indien er ruw mee wordt omgegaan. Zeker in de vettige klei van Beverwijk en Heemskerk verwordt het aardewerk dat niet hard is gebakken, na verloop van tijd weer tot de oorspronkelijke materie, namelijk dezelfde klei waaruit het gevormd is. Dit komt vooral veel voor bij aardewerkvondsten van rond de jaartelling. In dit geval bleek toch dat de scherven harder gebakken waren en dus van een later datum waren. Ook de kleur van de scherven (roodbakkend) wees op een jongere datum. Een voorzichtige schatting plaatste de vondst rond de periode eind 17^e eeuw of begin 18^e eeuw. Het leek erop dat we hier te maken hadden met een waterkan of een melkkan.

Behoedzaam werd er verder gegraven. Niet met een schep maar met een troffel en met de hand. Nog meer scherven kwamen aan de oppervlakte, helaas, op het eerste gezicht, niet allemaal van dezelfde pot. Met de grootste zorgvuldigheid werden de gevonden scherven bij elkaar op een plastic zak gelegd. De vondst van een stuk met een oor was natuurlijk prachtig.

Al met al waren er genoeg scherven om de hoop te koesteren dat we een vrijwel complete pot te pakken hadden. We hadden al een bodem, een deel van de bovenkant met oor en nog wat materiaal dat van de zijkant zou kunnen zijn. Verder werden er nog een aantal kleinere scherven gevonden die wel uit dezelfde periode leken te stammen maar niet bij de scherven van de vermeende pot leken te horen.

En misschien zou het dan geen complete pot zijn, archeologisch compleet zou ook al mooi zijn. Archeologisch compleet wil zeggen dat er voldoende scherven aanwezig zijn om de complete pot te reconstrueren. In ieder geval is het dan nodig om de bodem of een deel van de bodem te hebben. Datzelfde geldt voor de bovenrand zodat aan de hand daarvan de omtrek van de opening kan worden bepaald. Ook moet er voldoende van de zijwand zijn om de hoogte van de pot te kunnen bepalen. Het leek erop dat dat in dit geval mogelijk was.

De vondst van een tweede oor was een verrassing en tevens de laatste scherf die uit de sleuf tevoorschijn kwam. Ook het verder uitdiepen van de sleuf, en we zijn tot ongeveer 60 á 70 cm onder het maaiveld gegaan, leverde niets meer op.

De sleuf werd dan ook dichtgegooid en glad gestreken. Daarna werden de gevonden scherven nader bekeken. Het ergste vuil werd voorzichtig met een zacht borsteltje verwijderd.

Vervolgens werden de vondsten voorzichtig in vondstzakjes gedaan en er werden vondstkaartjes bijgedaan om te voorkomen dat de vondsten misplaatst werden en de informatie over de vindplaats te bewaren.

Het resultaat van een paar uurtjes graven. Vier zakjes met scherven die op ons depot verder bekeken zullen worden. Wie weet wat er nog uitkomt. Wordt vervolgd....

NB. Bovenstaande opgraving en vondst zijn in scene gezet voor educatie doeleinden

© Copyright MCV 2012